

[Tinning]

om, hvorfor socialministeren havde valgt at lade netop et privat konsulentfirma – det er ikke T. Bak-Jensen, jeg specielt er ude efter – lave undersøgelsen i stedet for at inddrage f.eks. planlægningsrådet for forskningen eller statens samfundsvidenskabelige forskningsråd.

Det er ikke noget, jeg kun har gået og filosoferet over, men det er noget, man også har spurgt om i en leder i bladet Forskningen og Samfundet. I forskerkredse undrer man sig over, hvad det er for et ærinde, socialministeren er ude i. Det er ret usædvanligt, at fordi der i nogle aviser står noget om, at det institut laver et eller andet, som måske ikke er så godt, så går en minister hen og beder et privat konsulentfirma undersøge, hvad det er, der foregår.

De spørgsmål, som socialministeren fortalte os om, lød i hele deres generelle formulering, sådan som jeg kunne høre det, meget relevante. Hvad er det egentlig, de går og laver? Hvad bruger de tiden på? Kunne det ikke gøres lidt fikserer? Det er godt, synes jeg, at finde ud af. Men jeg kan ikke forstå, hvorfor det er T. Bak-Jensen, der skal sidde og lave det, hvorfor ministeren ikke vil bruge nogle af de organer, som sådan set i forvejen oven i købet skulle vide noget om den slags ting.

Specielt vil jeg spørge: hvorfor er planlægningsrådet for forskningen ikke inddraget? Hvorfor har ministeren ikke sagt: kunne I ikke tage og undersøge, hvad det er, de går og laver derovre? Hvis det nu er så vigtigt. Det synes jeg er en vigtig problemstilling, specielt fordi jeg ikke kender noget tilsvarende eksempel på, at en minister er gået ud i byen og har fundet et konsulentfirma og sagt: kan du ikke undersøge mit institut her, for der er vist noget galt, det står i hvert fald i avisen, at det ikke går så godt.

Socialministeren (Palle Simonsen):

Nu føler jeg ikke nogen trang til at give en detaljeret redegørelse til hr. Tinning for, hvorfor vi har valgt netop T. Bak-Jensen. Det kan godt være, at det er usædvanligt. Det mener jeg er en fordel, også for instituttet. Jeg vil gerne understrege, at den debat om socialforskningsinstituttets virke ikke er ny. Det er ikke et problem, der er opstået i min ministertid, det ligger 2-3 år tilbage. Der

har været foretaget forskellige undersøgelser, og der har været forskellige debatter om, hvordan man kunne effektivisere ud fra de principper, som vi har aftalt med det firma, der nu er blevet engageret.

Det kan godt være, det er usædvanligt. Det er faktisk også tilsigtet, at det skal være usædvanligt. Jeg tror, det er til gavn både for fremtidige resultater, for instituttet selv og for de politisk ansvarlige, at der kommer en gruppe af mennesker helt udefra og vurderer det med de friske øjne, der dermed er tale om. Det er en af baggrundene for valget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Mette Madsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 82:

Forslag til folketingsbeslutning vedrørende produktion og eksport af krigsmateriel.

Af Niels Helveg Petersen (RV) m.fl.

(Fremsat 2/3 83).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Forslagsstillerne gør selv i bemærkningerne opmærksom på, at man tidligere har fremsat tilsvarende forslag. Det skete i 1978 og 1980. Det nye i det nu foreliggende forslag er alene, at det tidligere foreslåede totale forbud mod våbeneksport modificeres til blot at ramme eksport til andre områder end de nordiske lande og NATO-landene.

Det er jo ikke længe siden, vi har haft en debat her i folketinget om våbeneksporten.